

Romantika

7,99 Lt

2007
rugsėjis
spalis

REBECCA WINTERS

MONTEFALKO

NUOTAKA

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Rebecca Winters

MONTEFALKO NUOTAKA

Romanas

© 2006, Rebecca Winters, The Bride of Montefalco

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Rebecca Winters, 2006

© Renata Adamavičiūtė, vertimas iš anglų kalbos,
2007

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2007

© 123RF.com, viršelio nuotrauka

ISBN 978-609-406-781-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

PIRMAS SKYRIUS

- Leitenante Deivi?

Portlendo policijos detektyvas pakėlė akis nuo kompiuterio ekrano.

- Džiugu, kad taip greitai atvykote, ponias Parker.

- Iš jūsų žinutės supratau, kad tai skubu.

- Taip, - atsakė jis rimtai. - Užeikite ir sėskitės.

Elė atsisėdo ant kėdės priešais stalą.

- Kaip suprantu, byla pasistūmėjo į priekį?

- Ir net labai, - pritariamai linktelėjo leitenantas. - Nustatyta moters, kuri prieš keturis mėnesius žuvo autoavarijoje kartu su jūsų vyru, tapatybė. Tai pavyko sužinoti pagal dantų gydymo įrašus ir palyginus DNR.

Elė prieš du mėnesius palaidojo savo vyrą. Ji laukė šios dienos vildamasi vėl atgauti ramybę. Tačiau kartu ir baiminosi, kad gali sužinoti skaudžių dalykų, kurie užbaigs beprasmes spėliones.

- Kas ji?

- Trisdešimt ketverių metų ištekėjusi moteris iš Italijos, vardu Donata Di Montefalko.

Pagaliau ji žino tos moters vardą ir šio tokias biografijos detales.

- Italų policija pranešė, kad ji - kunigaikščio Di Montefalko žmona. Jos vyras - labai turtingas ir garsus aristokratas, kilęs iš to paties miestelio netoli Romos. Anot šių bylą tyrusių policijos pareigūnų, jos vyras buvo pasamdęs žmones, kurie jos ieškojo visus šiuos mėnesius.

- Savaiame suprantama, - sušnabždėjo Elė. Ar jis mylėjo žmoną? O gal jo santuoka buvo tokia pat paini kaip ir jos?

Ji numanė, kad detektyvas įtaria jos vyrą būvus neištikimą. O ir pati Elė jau senokai jautė, kad jos santuoka griūva, tik nenorėjo tuo tikėti.

Kai tekėjo už Džimo, jis atrodė atsidavęs šeimai. Bet vėliau vyras stebėtinai pasikeitė ir pamažu ji liovėsi jį mylėjusi, nors ir negalėjo prisiminti, kada būtent tai atsitiko. Jų santuoka truko dvejus su puse metų. Pastaruoju metu Elė ėmė jausti, kad kažkas negerai: vyras ilgi užsibūdavo darbe, mylėdavosi be aistros, trumpam skambtelėjęs į namus niekada nepaklausdavo, kaip ji laikosi. Kai Elė užsimindavo, kad jiems reikėtų vaikų, vyras prašydavo palaukti, kol jis uždirbsiąs pakankamai.

Nors vis dar nebuvo konkrečiau meilės romano įrodymo, tai sustiprino Elės įtarimus.

Krūtinę pervėrė skausmas. Ji norėjo kuo greičiau dingti iš kabineto ir pabūti viena.

Per du mėnesius Elė jau turėjo įsisąmoninti, kad jos vyras žuvo ne vienas, tačiau ji vylėsi jo bendrakeleivę buvus kiek vyresnę. Greičiausiai kokia senyva moteriškė, kurią jis pasisiūlė pavėžėti artėjant audrai. Išgirdus moters amžių jos nuogaustavimai nepakankamai mylėjus vyrą tik sustiprėjo. O dabar jau per vėlu ką nors pakeisti.

- Dėkoju, kad pranešėte, leitenante. - Dar sekundė ir ji praras savitvardą. Per ilgai gyveno neigdama. Elė jautėsi kalta, kad nepakankamai stipriai kovojo dėl jų dviejų meilės. - Aš labai vertinu jūsų pagalbą.

Leitenantas palydėjo Elę iki kabineto durų.

- Apgailestauju, kad man teko vėl priminti šią baisią netektį, bet buvau pažadėjęs pranešti, kai tik turėsime kokių naujienų. Viliuosi, kad jums pavyks greitai visa tai pamiršti ir gyventi toliau.

Gyventi toliau? - pamanė Elė. Ar tai įmanoma, kai santuoka žlugusi ir nieko nebegalima pakeisti? Kaip gyventi toliau, kai svajonės apie

laimingą gyvenimą drauge subyra į šipulius?

Detektyvas žvelgė į ją su užuojauta.

- Gal norite, kad palydėčiau iki automobilio?

- Ne, ačiū, - burbtelėjo Elė. - Man viskas gerai.

Ji išskubėjo iš kabineto ir pasileido koridoriu iki paradinių policijos nuovados durų.

Dieve, ir kaip galėjo viskas taip pasibaigti? *Niekas* nepaaiškėjo, tik apaugo naujomis mįslėmis.

Elė susimąstė apie žuvusiosios vyrą. Jis ką tik sužinojo, kad rastas žmonos kūnas, ir turėjo jį atpažinti. Tikriausiai, jai dingus, kankinosi ištisus mėnesius. O dabar ne tik išgyvena dėl netekties, bet ir svarsto, ar svarbus buvo Džimas Donatai.

Kad ir kur šiuo metu būtų kunigaikštis Di Montefalkas, Elė žinojo - jis išgyvena tą patį pragarą, kaip ir ji.

Galėjo tai įsivaizduoti...

- Dėde Džinai? Kodėl mes turime važiuoti į tavo sodybą?

Rudolfas Džianinas Fioretas Di Montefalkas, šeimos ir keleto artimiausių draugų vadinamas Džinu, žvilgtelėjo pro veidrodėlį į savo vienuolikmetę dukterėčią. Mergaitė sėdėjo šalia Mar-

čelo, jo vyresniojo brolio.

- Dabar vasara. Pamaniau, kad judviem su tėčiu patiktų pabūti gamtoje, o ne lindėti rūmuose.

- O jei mama sugrįš namo? Ji mūsų neras.

Džinas įsitempė - pagaliau atėjo ta baugi akimirka.

Jis sustojo šalia gyvenamojo namo. Besileidžiančių saulės spindulių apšviestos kiparisių šakos metė šešėlius ant geltonų namo sienų.

Džinas atsisuko norėdamas įsitikinti, kad Sofija laiko savo tėvo ranką. Marčelas sirgo Alzheimerio liga ir nebegalėjo kalbėti. Taigi tai buvo vienas iš būdų parodyti jam savo meilę ir tikėtis atsako.

- Privalau tau šį tą pasakyti, mieloji.

Dukterėčia išblyško.

- Kas yra? - paklausė ji virpančiu balsu. Ištissus mėnesius kankindamasi dėl dingusios motinos, Sofija prarado gyvenimo džiaugsmą.

- Sofija, turiu blogų naujienų. Tavo mama pateko į autoavariją ir... žuvo.

Nelaimė įvyko prieš keturis mėnesius, bet Džinui apie jos mirtį buvo pranešta tik praėjusią naktį. O šiandien jis rūpinosi Sofijos ir Marčelo perkraustymu į kaimą. Nei Sofija, nei rū-

muose ir užmiesčio name dirbantys žmonės neturėjo žinoti su tragedija susijusių detalių.

Jis matė, kaip Sofijos veidą iškreipia skausmas. Netrukus vyras išgirdo sielvarto sugniuždytos mergaitės kūkčiojimą. Jos tamsiai ruda galva buvo įremta į tėvo petį, bet Marčelas žvelgė į ją nieko nematančiomis akimis ir negalėjo paguosti dukters.

Girdėdamas jos raudą Džinas juto, kaip ir jo akyse tvenkiasi ašaros. Dabar, kai Donatos kūnas galų gale rastas ir atpažintas, vienas košmaras baigėsi. Bet kitas tik prasideda... Motinos netekusiai ir savyje užsisklendusiai dukterėčiai prireiks daug meilės ir supratimo.

Džinas jau buvo sutaręs su kunigu dėl neviešų pamaldų už mirusiąją, kad Sofija viena galėtų atsisveikinti su motina, nevarstoma smalsių akių. Vėliau jam reikės pasirūpinti savo šeimos saugumu ir apginti nuo spaudos kišimosi.

Karlas Santis, regiono vyriausiasis policijos inspektorius ir vienas geriausių šeimos draugų, nėrėsi iš kailio, kad tik informacija nenutekėtų iš policijos nuovados ir jos neišplatintų įvairūs Romos laikraščiai bei televizija. Bet reikėjo saugotis ir pikty, nepasotinamų bulvarinių laikraštųpalaikių. Jie kišosi visur be gailės-

čio ir nuolat sekiojo Džiną bei jo šeimą, geisdami iškapstyti ką nors pikantiška. Tokia buvo titulų ir turto kaina.

Jei ne Karlas, padėtis būtų dar prastesnė.

Prieš dvejus metus Marčelas staiga susirgo, o Donatos savanaudiškas elgesys sužlugdė jo brolio santuoką ir nepataisomai pakenkė jų dukrai. Džino nuomone, Donata turėjo būti oficialiai paskelbta nejautriausia, nerūpestingiausia žmona ir motina visame pasaulyje. Jis aršiai kovėsi norėdamas apsaugoti savo brolių ir dukterėčią nuo jos ydų. Vyras buvo priverstas sergėti šeimos paslaptis, kurias Donata mėgė naudoti prieš kiekvieną, kas tik teikdavosi jos klausyti. Toks nerinklus moters jausmų išliejimas spaudai temdė jų visų, o ypač Džino gyvenimą. Pasakodama apie jį, ji piešdavo gobšaus, pavydaus svainio, kuris troško jos ir titulo, paveikslą. Donata nepagalvojo tik apie vieną – kad gali staiga mirti.

Kai tik žiniasklaida užuos apie nelaimingą atsitikimą, visi šeimos reikalai, kuriuos Džinas taip stengėsi slėpti, taps vieši. Žinia, kad automobilį vairavo amerikietis vyras, kone Donatos bendraamžis, tik paskatins paparacų smalsumą. Ši istorija sudomins daugybę laikraščių, o jos padariniai neabejotinai atsilieps Sofijai.

Dukterėčią gali sugniuždyti ne tik skaudi tikrovė, bet ir skleidžiami pagiežingi gandai.

Šiuo metu jis galėjo tik išgabenti brolių ir dukterėčią į saugią vietą, kuo toliau nuo žiniasklaidos antpuolių, ir taip neleisti žurnalistams be skrupulų skleisti melą apie jo šeimą. Nuo paauglystės jis kovojo su spauda, tai buvo dalis jo gyvenimo. O dabar ir Sofija turi tai patirti. Bet jis neleis!

Dirigentas padėjo lazdele.

- Dešimties minučių pertrauka. Paskui vėl tęsime Bramsą nuo dvidešimtojo takto.

Elė apsidžiaugė, kad galės atsikvėpti, ir padėjusi smuiką ant kėdės prisidėjo prie iš koncertų salės vorele išeinančių styginių instrumentų grupės muzikantų.

Moteris nužingsniavo koridoriais tolyn, į nuošalesnę vietą, ir susirado rankinėje mobilųjį telefoną. Ji laukė gydytojo skambučio. Po vakarykščio susitikimo su detektyvu Elė kavamavo migrena. Tačiau žinutės iš gydytojo nebuvo. Gal jis skambino į namus? Išklausiusi namų telefono balso pašta, sužinojo, kad skambino gydytojo seselė – dėl recepto. O kad tik skausmas nors kiek atlėgtų...

Šiuo metu viskas atrodė netikra. Moterį buvo

užvaldęs skausmas dėl iširusios santuokos ir Džimo mirties aplinkybių.

Buvo paliktas dar vienas balso pašto pranešimas. Bet galva taip tvinkčiojo, kad Elė nusprendė palaukti, kol sugrįš namo.

- Ele? - šūktelėjo jai Kerolė. - Ar viskas gerai?

- Migrena niekaip nepraeina. Būk gera, pasakyk maestro, kad man reikėjo išeiti, bet rytoj repeticijoje būsiu.

Poryt turėjo įvykti Portlendo filharmonijos orkestro gegužės pabaigos koncertas.

- Gerai, dėl smuiko nesijaudink. Pasiimsiu jį, o rytoj atnešiu.

- Tu - angelas.

Elė gurkštelėjo iš čiaupo vandens. Šiek tiek atgavusi jėgas išėjo iš pastato ir patraukė prie automobilio. Stabtelėjusi prie vaistinės moteris nusipirko išrašytų vaistų ir čia pat juos išgėrė, tada grįžo tiesiai namo ir griuvo į lovą su ledo prigrūstu maišeliu ant kaktos.

Tik po valandos pasijuto šiek tiek geriau, bet jokios tabletės negalėjo išvaduoti nuo kankinančių minčių.

Ji troško pamatyti Džimo žūties vietą. Motina neįtikino Elės, kad tai netikusi mintis - gali

būti pernelyg skausminga. Tačiau ar gali būti dar didesnis skausmas nei dabar. Ji turėjo pamatyti tiltą, nuo kurio į upę nuslydo Džimo automobilis. Tai atsitiko Sent Morice, Šveicarijoje, siaučiant pūgai.

Elė juto nepaaiškinamą troškimą pamatyti, kur Donata gyveno. Nuvykusi į Montefalką gal netgi turėtų paskambinti kunigaikščiui ir pareikšti užuojautą. Tam vyrui turėtų kilti tokių pat klausimų, kaip ir jai. Gal pasikalbėjus kančia nors kiek atlėgtų.

Staiga Elė užplūdo ryžtas, kokio nejuto išties mėnesius. Ji siektelėjo mobiliojo telefono. Paskambinusi į oro linijas moteris užsisakė kitos dienos rytinį skrydį iš Portlendo ir susimokėjo kreditine kortele. Skris į Šveicariją, o paskui – į Italiją.

Įpusėjus popietei Elė jautėsi gana gerai. Tai gi ji nuvažiavo į banką nusipirkti kelionės čekių. Sprendimas imtis konkrečių veiksmų greičiausiai padėjo daug labiau nei vaistai. Ji rado jėgų susipakuoti kelionei reikalingus daiktus ir susitarė su kaimynu, kad šis patikrintų pašto dėžutę, kol ji bus išvykusi.

Nusipraususi po dušu, Elė išgėrė dar vieną tabletę ir griuvo į lovą. Ryte ji jautėsi kur kas geriau.

Pastačiusi automobilį į garažą, moteris išsikvietė taksi; belaukdama jo atvažiuojant, nutarė išklaudyti ži-nu-tę, likusią jos namų atsa-kiklyje nuo vakar ryto.

- Sveikas, Džimai! Čia Trojus iš *Auksinės rankos* sporto klubo. Mes diegiame naujas administravimo taisykles ir tvarkome rakina-mas spinteles. Radau šį tą vertinga, kas pri-klauso tau. Neturiu nei tavo telefono numerio, nei namų adreso, todėl skambinu visiems Džė-jams, Džimams ir Džeimsams Parkeriams. Su-sisiek su manimi, kad galėčiau išbraukti tave iš sąrašo. O jei esi tas, kurio ieškau, užsuk per dvidešimt keturias valandas. Antraip spintelė-jė rasti daiktai bus išmesti.

Elė buvo palaidojusi savo vyrą prieš du mė-nesius. Žinia, kad būtent dabar kažkas nori su juo pasikalbėti, pašiurpino. Šis skambutis buvo tarsi vaiduoklis iš praeities.

Kadangi Džimas nelankė jokio sporto klubo, ji paskambino paliktu numeriu.

- Sporto klubas *Auksinė ranka*.
- Ar Trojus yra?
- Taip, tai aš.
- Jūs skambinote man į namus vakar ryte....